

Mirajul unei spiritualități practicate "în întuneric"

Vineri, 28 aprilie 2006

Gili Cârstea

Într-un paragraf din *Profeți și Regi*, Ellen White face o descriere a societății timpului ei și deplânge efectul devastator al conformării la practicile și credințele acestei lumi. Noi privim în urmă, la istoria poporului lui Dumnezeu, vedem aceleași forțe operând asupra clasei conducătoare a lui Israel, și ne îngrozim observând cum aceleași tendințe lucrează astăzi în poporul lui Dumnezeu. Iată citatul despre care vorbeam:

“Spiritul dominant al timpului nostru este unul al necredincioșiei și apostaziei – un spirit de pretinsă iluminare provenită din cunoașterea adevărului, dar care este în realitate cea mai oarbă încumetare. Teorii omenești sunt așezate acolo unde ar trebui să Se afle Dumnezeu și legea Sa. Satana îi ispitește pe oameni să nu asculte, cu făgăduința că neascultarea le va aduce libertatea care îi va face dumnezei. Se observă un spirit de opoziție față de Cuvântul clar al lui Dumnezeu, o înălțare idolatră a înțelepciunii umane deasupra revelației divine. Oamenii au permis minților lor să devină atât de confuze și întunecate prin conformare față de obiceiurile și influențele lumii, încât se pare că au pierdut orice putere de a deosebi lumina de întuneric și adevărul de eroare. Ei s-au depărtat atât de mult de calea dreaptă încât au ajuns să considere opiniile unor așa-ziși filozofi ca fiind mai de încredere decât adevărurile Bibliei. Apelurile și făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, amenințările lui împotriva neascultării și idolatriei – acestea par fără puterea de a înmuia inimile lor. O credință ca aceea care anima pe Pavel, Petru sau Ioan este socotită ca fiind învechită, mistică și nedemnă de inteligența gânditorilor moderni” (PK 178).

Nu așa s-a întâmplat mereu în istoria lui Israel? Îndreptându-se spre obiceiurile și practicile lumii în scopul onorabil de a aduce lui Israel respectabilitate și recunoaștere internațională, clasa conducătoare a poporului ales a pierdut din vedere sensurile profunde ale distinctivelor lor denominaționale, ceea ce a deschis ușa larg către idolatria neputincioasă a neamurilor de păgâni din vecinătate. Idealul înalt aflat înaintea lor – acela de a fi făcuți un templu al lui Dumnezeu prin Duhul – a fost batjocorit, Duhul Sfânt a fost insultat și alungat, dar ei continuau să spere că se află “sub ocrotirea Celui Prea Înalt,” și că se odihnesc “la umbra Celui Atotputernic.” Dar ritualul sanctuarului devenise pentru ei un monument mort, iar cunoașterea legilor lui Dumnezeu se transformase în “cea mai oarbă

încumetare,” care îi făcea să strige cu mare mândrie: “Templul Domnului, Templul Domnului.” “Domnul” devenise Baal peste noapte, iar ei nici nu aveau habar de așa ceva.

Profetul Ezechiel ne ajută să înțelegem grozăviile care l-au forțat pe Dumnezeu să părăsească “casa Lui cea sfântă și slăvită.”

“Bătrânii casei lui Israel,” nume generic pentru clasa conducătoare a națiunii, doreau să ofere poporului doze mai substanțiale din cultura și spiritualitatea celorlalte popoare. Pierzând din vedere scopurile lui Dumnezeu, calea prin care lucrează El și idealurile înalte la care dorește să-i aducă, viața spirituală autentică s-a evaporat din biserică, iar ei observau acest lucru deși nu înțelegeau motivele. S-au simțit astfel chemați să suplinească lipsa, importând din vecini tehnici și obiceiuri prin care Israel să ajungă la o credință “vibrantă,” îmbeșugată și plină de mister. Ei au amestecat Templul Domnului cu idolii bisericilor surori, crezând că astfel vor ține pasul cu “familiile celorlalte popoare” mult mai avansate ca Israel în această privință și vor scăpa de acuzațiile de sectă învechită, urâcioasă și nefolositoare. Ascultați ce se întâmpla la Ierusalim în acel timp:

„Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș? Dar vei mai vedea și alte urâciuni și mai mari!’

Atunci m-a dus la poarta curții. M-am uitat, și iată că era o gaură în perete!

Și mi-a zis: ‘Fiul omului, ia sapă în perete!’ Am săpat în zid, și iată că era o ușă.

Și mi-a zis: ‘Intră, și vezi urâciunile cele rele pe care le săvârșesc ei aici!’

Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târâtoare și de dobitoace urâcioase, și toți idolii casei lui Israel zugrăviți pe perete de jur împrejur.

Înainte a acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie” (Eze 8:6-11).

Nouă astăzi ni se pare imposibil ca aleșii Domnului să se coboare la asemenea adâncimi ale fărădelegii. Poporului din acel timp i se părea la fel de imposibil, iar Ezechiel a reușit să le vadă doar datorită călăuzirii speciale a lui Dumnezeu. Nimeni nu bănuia apostazia mascată ce dospea în inima Ierusalimului. De aceea s-au și împotrivit cu atâta înverșunare avertizărilor lui Ezechiel. Socoteau că sunt exagerări și acuzații lipsite de orice bază reală. Și totuși, rezultatul “lucrării” lor în slujba Domnului era dezastruos:

„Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri? Căci ei zic: ‘Nu ne vede Domnul; a părăsit Domnul țara aceasta!’” (Eze 8:12).

Aceștia, care lucrau “în întuneric,” erau oamenii pe care Dumnezeu îi alesese la înalta slujbă de preoți și conducători. Erau preferații lui Dumnezeu, cei mai iubiți și valoroși oameni de pe pământ. De ce oare alege El acum să-i demaște prin Ezechiel, și astfel să zguduie încrederea poporului în conducătorii bisericii? Dumnezeu nu a lucrat niciodată așa. El muștră, ceartă, îndeamnă, încurajează, totul cu delicatețe, cu discreție, cu respect, cu grijă

pentru reputația celui în cauză, mai ales și în special atunci când este vorba de oameni cu răspundere în lucrarea lui Dumnezeu. Ce se întâmplă acum? De ce această schimbare dramatică în procedura lui Dumnezeu?

Israel ajunsese la o răscruce teribilă în existența lui, iar pericolele grave care îi amenințau făceau necesară o dezvăluire publică a idolatriei ascunse de la vârful lucrării. Încăpățânarea de sute de ani a casei lui Israel de a sluji lemnului și pietrei dăduse roade. Duhul Sfânt era alungat, iar protecția îngerilor buni se retrăgea treptat dar sigur. Acesta este de obicei momentul când nimicitorul declanșează atacurile lui mortale asupra poporului lui Dumnezeu. Amenințarea de la miazănoapte devenea realitate, iar poporul nu știa ce se întâmplă și astfel nu putea lua o decizie corectă. Ei trebuiau să înțeleagă calea pe care umblă conducătorii lor și astfel să poată alege dacă ei susțin un asemenea plan sau nu, mai înainte ca Dumnezeu să fie obligat să le respecte decizia luată în clară cunoștință de cauză. Acesta a fost rolul lui Ezechiel, să pună înaintea poporului ceea ce făcea “în întuneric” casa lui Israel. Din păcate, poporul lui Dumnezeu de atunci nu a crezut glasul profetic. Lor li se părea absolut imposibil ca preoții Domnului să fie eronați, și doar Ezechiel să înțeleagă realitatea. Iar realitatea era cumplită, șocantă, uluitoare, dincolo de orice imaginație.

Au ales să creadă varianta oficială, și astfel au fost luați cu toții robi în Babilon. Templul a ajuns o ruină, iar țara o pustietate jalnică.

Biserica rămășiței se apropie cu pași repezi de momentele finale ale mării controversate. De data aceasta amăgirile vor fi infinit mai rafinate și greu de perceput, iar atacul diavolului va lovi din nou în inima lucrării, cu același scop: “Să Mă depărteze de sfântul Meu locaș.”

S-ar putea să trăim ultimele zile de har, când Duhul lui Dumnezeu mai apelează la noi, așteptând să ne întoarcem de la spiritismul deghizat în spiritualitate modernă, la Cel Prea Înalt. Să ne întoarcem de la urâciunile tainei fărădelegii la valoroasa și puternica învățătură despre sanctuar încredințată pionierilor noștri.

Să facem aceasta până nu este prea târziu, până când Domnul nu va fi pus din nou în situația teribilă de a dezvălui lucrurile care se fac “în întuneric” la nivelul de vârf al lucrării, căci Babilonul este gata să ia în robie din nou pe naiva și mândra Laodiceea.